

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupený Mgr. Olenou Rizak, advokátkou se sídlem 28. Pluku 128/12, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2017, č. j. OAM-60/LE-LE05-LE05-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2019, č. j. 2 Az 98/2017 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2017. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci přiznána mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Městský soud při posouzení věci vycházel především z výpovědi samotného žalobce a dále též ze shromážděných listinných důkazů o situaci v zemi původu. Žalobce podle svého tvrzení opustil Ukrajinu dne 30. 7. 2014 kvůli obavám z neznámých osob, které jej na Ukrajině hledají z neznámého důvodu, přičemž neví, zda se jedná o policisty nebo členy drogového gangu. V České republice žije jeho matka, přítelkyně a dítě, na Ukrajině není práce a je tam válka. Žalobce zmínil rovněž možné povolání do armády a zdravotní důvody (léčba cukrovky). Dále uvedl, že jej na Ukrajině nic dobrého nečeká, nevidí tam svou budoucnost, nechce tam žít, protože tam nemá bydliště, zdravotní ani morální podporu, chce žít jako normální člověk v normální zemi.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany, napadené rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky. Přijatelnost kasační stížnosti spatřoval v tom, že se městský soud nevypořádal dostatečně s jeho námitkou ohledně aplikace § 14a odst. 1, odst. 2, písm. c) zákona o azylu, jelikož v zemi původu mu hrozí nebezpečí, a to jak z důvodu pronásledování soukromými osobami, tak i z důvodu přetrvávajícího ozbrojeného konfliktu, takže se obává, že bude povolán do armády. V případě doručení povolávacího rozkazu a neuposlechnutí uložené povinnosti by mu hrozil trest. Z napadeného rozsudku přitom není zřejmé, jakými úvahami se při posouzení těchto skutečností městský soud řídil, a pouze v obecné rovině je uvedeno, že správní orgán zjistil skutkový stav a osobní poměry žalobce řádně. Dle názoru stěžovatele se městský soud nevypořádal dostatečně ani s možností udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel je přesvědčen, že jím tvrzené skutkové okolnosti lze podřadit pod neurčitý právní pojem „*případy hodné zvláštního zřetele*“. S ohledem na výše uvedené má stěžovatel za to, že se městský soud **dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotně právního postavení**. Z uvedených důvodů navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku z hlediska uplatněného stížnostního bodu, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[7] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 „*[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[8] V projednávané věci nebyla stěžovatelem v kasační stížnosti nastolena žádná právní otázka, k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit v zájmu sjednocování judikatury, a takovou otázku zde soud nenalezl ani *ex officio*. Přijatelnost kasační stížnosti však stěžovatel spatřuje v zásadním pochybení krajského soudu, jež mohlo mít dopad do jeho hmotně právního postavení. Tento názor však Nejvyšší správní soud nesdílí. K tomu předesílá, že uvedený důvod přijatelnosti kasační stížnosti je vyhrazen **jen pro zcela výjimečné případy, např. pokud právní závěry soudu jsou v extrémním rozporu se skutkovými zjištěními, z nichž při posouzení věci vycházel, anebo soud zcela pominul uplatněné žalobní body, eventuálně zkrátil práva účastníků řízení takovým způsobem, že byly zcela popřeny zásady spravedlivého procesu, případně se dopustil jiných pochybení s obdobnými dopady**. Zde ovšem k ničemu takovému nedošlo.

[9] Tvrzení o nedostatečném posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 a 14a zákona o azylu ze strany správního orgánu uplatnil stěžovatel již v žalobě a tytéž námitky uplatňuje i nyní vůči napadenému rozsudku městského soudu. Ten se přitom oběma důvody (na rozdíl od tvrzení stěžovatele) zabýval velmi podrobně. V rámci posouzení podmínek

pokračování

pro udělení humanitárního azylu vzal v úvahu jak zdravotní stav stěžovatele při jeho onemocnění cukrovkou, tak i jeho rodinné poměry a blízké příbuzné v České republice. Vysvětlil rovněž, na základě jakých skutečností a za jakých podmínek může být humanitární azyl udělen (viz celý bod 15 odůvodnění rozsudku). Stejně podrobně se městský soud zabýval i všemi variantami poskytnutí doplňkové ochrany. Při posuzování podmínek uvedených v § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tedy otázky, zda stěžovateli nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, soud uzavřel, že v zemi původu neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu ke stěžovateli za vážnou újmu ve smyslu uvedeného ustanovení. Soud dále poukázal na to, že na území Ukrajiny z celkového počtu 24 oblastí, na něž je administrativně rozdělena, panuje zhoršená bezpečnostní situace pouze ve dvou z nich. Ve zbytku země je situace stabilní. Stěžovatel je z města Č. na západě Ukrajiny - hlavního města bývalé Bukoviny, dnes Černovické oblasti, která je zcela bezpečná (viz bod 16 odůvodnění rozsudku). Plnění branné povinnosti pak není azylovým důvodem podle žádného ustanovení zákona o azylu a v řízení ani nebylo prokázáno, že by stěžovateli hrozilo. Tím méně pak lze brát v úvahu možné následky nesplnění této povinnosti. V tvrzeních o pronásledování policií či soukromými osobami byla výpověď stěžovatele rozporná a soud ji vyhodnotil jako nevěrohodnou (viz bod 19 odůvodnění rozsudku).

[10] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že podmínky přijatelnosti nejsou splněny, kasační stížnost proto podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[11] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. ledna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu